

REDAKCIJAS SLEJA

Šķiet pienācis brīdis, kad itin neko savā profesijas izvēlē nemainītu, bet, skan mazliet klišejiski, tomēr tik ļoti gribētos atgriezties siltajos un saules piepildītajos Madonas Valsts ģimnāzijas gaitēnos un 40 minūšu mācību stundās, kas dažkārt likās kā mūžība (ak, cik smieklīgi!). Lielākais paldies skolotājiem, kas katra ģimnāzista ikdienas dzīvi padarīja prieka pilnu arī mācību priekšmetos, kas trenēja mūsu pacietības robežas.

Lai gan, absolvējot skolu, mēs katrs ejam citu ceļu un kļūstam par tik dažādām personībām, tomēr vienmēr mūs vienos kas kopīgs – mūsu Madonas Valsts ģimnāzija.

Lai mums visiem sirdsilta atkalsatikšanās, nostalgiskas atmiņas un sāpošas kājas pēc lustīgas dejošanas.

Sveiciens mūsu Madonas Valsts ģimnāzijai 20 gadu jubilejā!

Foto no personīgā arhīva

**Skolēnu avīzes „Maģiskā”
2019.-2020.gada redaktore
Marta Marija Maltisova**

Ģimnāzijas vēsturei pa pēdām

Pirmais gads ar dzeltenām saulespuķēm kā simbolu Madonas Valsts ģimnāzija iesākās 2003.gadā ar 31 pedagogu, 301 skolēnu un 10 klašu kolektīviem. Sākumā skolā mācās tikai skolēni no 10. līdz 12.klasei, pirmo septiņto klasi uzņēma 2004./2005.m.g. Skolā jau no paša sākuma ir Skolēnu padome, kuru vada sektoru vadītāji, iesaistās klašu vecākie. Pirmā Skolēnu padomes vadītāja Iluta Mežule. Madonas Valsts ģimnāzijas administrācija ir direktore Vanda Maderniece, direktores vietniece mācību darbā Solīta Medene, direktores vietniece audzināšanas darbā Iveta Vabule, direktores vietnieks saimnieciskajā darbā Andris Trečaks.

Piekto gadu, kas iekrāsots brūnā krāsā, Madonas Valsts ģimnāzija iesāk 2008.gadā ar 41 pedagogu, 375 audzēkņiem, kas mācās 13 klasēs. Ir pieejamas dažādas interešu izglītības programmas kā jauktais koris, tautu dejas, Skolēnu avīze, dažādi sporta pulciņi. Skolai ir izveidojušas tradīcijas – Fukšu balle, Žetonu vakars, gada sasniegumu un talantu vakars, konkurss “Gada ģimnāzists”, daudzas tradīcijas saglabājušas līdz mūsdienām.

Pirmie 10 ģimnāzijas gadi aizvadīti katrs citā krāsā zīmē, bet, uzsākot jauno desmitgadi, krāsu cikls tiek atkārtots, atkal mācību gadu iezīmējot dzeltenā krāsā. 2013.gadā Madonas Valsts Ģimnāzija svin savu 10 gadu jubileju. Šajā gadā ģimnāzijā tiek ieviesta vienota skolas forma. Skolēnu skaits nav tik kupls kā pirms 5 gadiem, tie ir 268 skolēni. Pedagogu skaits – 39.

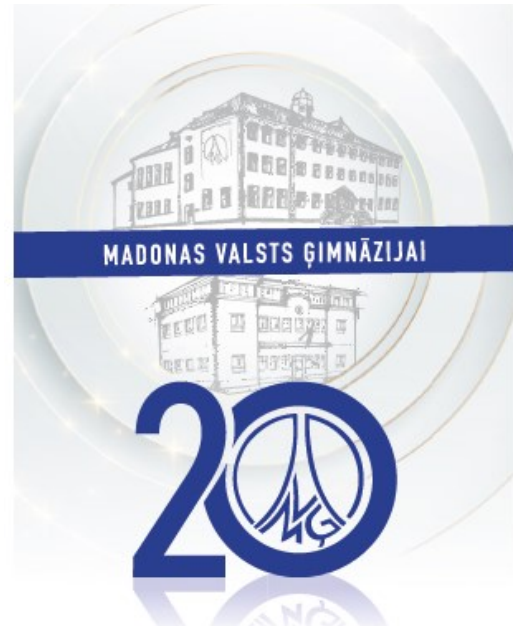
2018./2019. mācību gadā ir ģimnāzijas 15 gadu jubileja. Skolā ir 266 audzēkņi, 13 klašu komplekti, 40 pedagogi. Skolēni iesaistās Erasmus projektos. Jau 3.gadu ģimnāzijā darbojas Mazā Pētnieku skola, kas reizi mēnesī uz aktivitātēm aicina apkārtnējo skolu 4.-6.klašu skolēnus, liela daļa pētnieku skolas dalībnieku kļūst par ģimnāzistiem. Norisinās jauns pasākums – “Ģimnāzistam pa pēdām”.

2023./2024.m.g. iesācies ģimnāzijas 20 gadu jubilejas zīmē, atkal godā ceļot dzelteno krāsu. Šobrīd skolā mācās 284 skolēni, ir 14 klašu kolektīvi, strādā 40 pedagogi. Kopš 2021.gada ģimnāzija atrodas jaunā ēkā, Skolas ielā 10. Divdesmit gadu laikā Madonas Valsts ģimnāzijā ir daudz kas mainījies un uzlabojies, bet daudzas tradīcijas ir īpašas un mīļas arī tagad. Skola rīko daudz dažādus pasākumus, sniedz daudzveidīgas iespējas interešu izglītībā, piedalās projektos. Nākamajos gados ģimnāzija noteikti attīstīsies vēl vairāk. Tiekamies uz augšu!

**Elza Džuljeta Berga (8.b)
Emīlija Barinska (8.b)**

Lai arī laiks rit vēja spārnēm, ir svarīgi tam pieķerties līdzīgi un palidot vismaz mazu gabaliņu kopā. Mēs esam cits citam kā pūkas pieneņu galviņā, un ir svarīgi turēties kopā!

12.a klase un Vivita Baltause

Bibliotēka—mūsu informācijas avots

Nozīmīgs skolēnu un skolotāju informācijas avots, bez kā neviena skola nevar iztikt, ir bibliotēka, un bibliotekāre **Gita Eiduka** ir viena no darbiniecēm, kura ģimnāzijā strādā jau no tās pirmsākumiem, tāpēc intervējām viņu, lai uzzinātu, kā ir bijis uzturēt un vadīt ģimnāzijas bibliotēkas darbu visus šos 20 gadus.

Kas Jūs iedvesmoja kļūt par skolas bibliotekāri, un kāda ir bijusi jūsu pieredze līdz šim?

- Zināmā mērā to varētu uzskatīt par tādu kā nejaušību. Mans otrais dēliņš bija paaudzies, biju darba meklējumos. Jaundibinātajā Madonas Valsts ģimnāzijā vajadzēja lietvedi. Pieteicos uz vakanci. Tad direktore man piedāvāja skolas bibliotekāra vietu. Nodomāju – kāpēc gan ne? Jāizmēģina kaut kas jauns. Te nu es esmu, kopā ar ģimnāziju no tās dibināšanas brīža.

Kā Jūs raksturotu savu dzīvi pirms 20 gadiem, pirms Madonas Valsts ģimnāzijas?

- Esmu beigusi Odzijas pamatskolu, kura jau labu laiciņu piedrošies slēgtu skolu skaitam. Tad turpināju mācības A.Upīša Skrīveru vidusskolā matemātikas novirziena klasē. Te iedvesmojos no savas latviešu valodas un literatūras skolotājas Laimas Mozules un pēc vidusskolas beigšanas iestājos toreizējā Latvijas Valsts universitātē, lai studētu filoloģiju. Pēc Filoloģijas fakultātes beigšanas nonācu Vestienas pamatskolā, četrus gadus mācīju latviešu valodu un literatūru, veidoju skolas avīzi, esmu bijusi audzinātāja vienai klasei. Manas karjeras bagātā ir auklītes pieredze Vācijā, sekretāres darbs privātu uzņēmumā. Tieši pirms nokļūšanas ģimnāzijā biju “pilna laika mamma” saviem brīnišķīgajiem dēliem.

Kāda ir bibliotēkas loma skolēnu un skolotāju dzīvē?

-Skolas bibliotēka ir ļoti svarīgs atbalsts gan skolēniem, gan skolotājiem kvalitatīva mācību procesa īstenošanai. Bibliotēkā jānodrošina piekļuve dažādiem informācijas resursiem, lai gan vieni, gan otri tos var izmantot tajā brīdī, kad tas vajadzīgs. Ja ģimnāzijas bibliotēkā kaut kas nav pieejams, bibliotekāra uzdevums sniegt padomu, norādīt iespējamus ceļus, variantus, lai skolēns vai skolotājs saņem nepieciešamo, aktuālo informāciju.

Kas ir mainījies bibliotēkā šo 20 gadu laikā?

-Sākotnēji biju viena pati bibliotekāre, tad ar 2008./2009.mācību gadu man piedrošās vienmēr izpalīdzīgā un uzticamā kolēģe Anita Tropa.

Bibliotēka savu darbību uzsāka arī bez elektroniskā kataloga. Visas bibliotēkas lietotājam izsniedzamās grāmatas, žurnāli, avīzes tika ar roku pierakstītas lasītāju formulāros. Kopš 2010.gada ir ieviests bibliotēkas elektroniskais katalogs, saite uz to pieejama ģimnāzijas mājaslapā. Katram bibliotēkas lietotājam ir iespēja saņemt autorizācijas datus, lai bibliotēkas pakalpojumus varētu izmantot arī attālināti. Saņemot tos, ikvienam tiek nodrošināta iespēja kļūt arī par elektroniskās grāmatu bibliotēkas 3td.lv lasītāju. Tāpat aktīvi tiek izmantotas digitālo mācību līdzekļu platformas letonika.lv, soma.lv, maconis.lv. Pirms 20 gadiem laikam par to pat būtu grūti iedomāties.

Ar pārtraukumiem, taču ciešā sadarbībā ar latviešu valodas un literatūras skolotājiem piedalāmies lasīšanas veicināšanas programmā “Bērnu žūrija”, Ziemeļvalstu bibliotēku nedēļas pasākumos u.c..

Tāpat liels atbalsts vienmēr bijusi arī Madonas novada bibliotēka. Abām bibliotēkām sadarbojoties, ģimnāzijas skolēniem ir bijusi iespēja tikties ar jaunajiem autoriem: Čaku Veidenu, Loti Vilmu Vītiņu, Jāni Joņevu, tulkotāju Silviju Brici, dzejnieku Guntaru Godiņu, igauņu dzejnieku Contru u.c..

No 2021.gada sākuma esam atgriezušies ģimnāzijas vēsturiskajā ēkā ar tās īpašo auru. Patiešām iedvesmojoši, paci-

lājoši, ka bibliotēka izvietota ēkas vēsturiskajā spārnā. Jaunas, skaistas, gaišas telpas, lietotājiem ērti pieejamas.

Tagad viss kolektīvs esam gandarīti, priecīgi, ka ko tādu izdevies piedzīvot.

Līdz ar jauno skolas ēku Skolas ielā 10, bija jāpārvācas arī bibliotēkai. Kā Jūs vērtējat šīs pārmaiņas? Vai šī pārvākšanās bija viegla?

- Patiesības labad jāpiebilst, ka ar pārcelšanos uz ēku Skolas ielā 10, bibliotēka piedzīvoja savu trešo pārvākšanos. 2004./2005.mācību gadā, kad notika ēkas Valdemāra bulvārī 2a renovācija, uz vairākiem mēnešiem bijām pārcēlušies uz ēku Saules ielā 9.

Pārcelšanās uz ģimnāzijas vēsturisko ēku notika diezgan sarežģītos apstākļos. Attālinātas mācības, ļoti stingri epidemioloģiskie ierobežojumi. Pilnīgi nemaz nedrīkstējām izmantot skolēnu palīdzību. Bibliotēkas pārcelšanos vēl vairāk sarežģīja fakts, ka pati biju Covid pozitīva ar diezgan ilgu atlabšanas periodu. Tā nu iznāca, ka manai kolēģītei Anitai vienai pašai, piesaistot ģimenes palīdzību, bija jāsapako viss bibliotēkas fonds un jāatgādā tas uz jaunajām telpām. Viegli nebija, bet viņa to paveica ar divkārtēju enerģiju un spēku atdevi, jo bija jāstrādā par mani arī. Sazinājāmie videozvanos. Pati varēju iesaistīties tikai pēdējos darbos, kuri tad vairāk saistāmi ar plauktu sakārtošanu, bibliotēkas telpu iekārtojumu.

Vai varat dalīties ar kādu neaizmirstamu mirkli, ko esat piedzīvojusi, strādājot skolas bibliotēkā?

- Patīkami ir vienmēr tie brīži, kad ar skolēniem pārrunājam izlasītu grāmatu. Varam salīdzināt savus viedokļus, vērtējumus. Brīnišķīgi ir mirkli, kad bibliotēkā iegriežas absolventi pēc kādas viņiem noderīgas grāmatas.

Ar ko Madonas Valsts ģimnāzijas bibliotēka ir īpaša, salīdzinot ar citām?

- Mūsu bibliotēkā ir labi nokomplektēts metodiskās literatūras fonds. To aktīvi izmanto studenti, absolventi, vecāki. Ir bijis tā, ka kāda grāmata ir tikai pie mums, tādas nav nevienā no Madonas novadā esošajām bibliotēkām. Tad esam priecīgas un gandarītas, ka varam palīdzēt.

Vai ir gaidāmi kādi bibliotēkas pasākumi, kas skolēniem varētu interesēt?

- Bibliotēkas darbinieces ir priecīgas, ja lasītavā skolēni starp sarunām, mājas darbu pildīšanu, darbu pie datora, atrod laiku arī galda spēlēm. Varbūt pienācis laiks noorganizēt kādu galda spēļu turnīru... ?

7.a klase - „Bērnu žūrijas 2023” dalībnieki

Noteikti būs arī lasīšanas veicināšanas programmas “Bērnu žūrija” noslēguma pasākumi ar konkursiem, gardiem pārsteigumiem. Šogad programmā iesaistījās 7.a un 10.a klase kopā ar latviešu valodas un literatūras skolotājam Leldi Elijasi un Valdu Cakuli. Ir arī vairāki skolēni, kuri lasa individuāli. Pēc uzcītīgas lasīšanas viņi taču būs pelnījuši interesantu pasākumu. **Uz tikšanos bibliotēkā!**

Foto no bibliotēkas arhīva
Matīss Dailidens (12.b)

Dienesta viesnīca toreiz un tagad

Madonas Valsts ģimnāzijas darbības 20 gadi nav iedomājami arī bez vietas, ko daudzi skolēni uz kādu laiku sauc par savām mājām. Tā ir dienesta viesnīca, ko tās iemītnieki dēvē arī par *kojām*. Rūpi par sadzīves organizēšanu, iemītnieku atbalstīšanu dienesta viesnīcā visus 20 gadus tur skolotāja **Vija Bebrīša**. Aicinājām viņu uz interviju:

Kur agrāk atradās dienesta viesnīca?

- Dienesta viesnīca ir Madonas Valsts ģimnāzijas daļa, jau vairāk nekā 10 gadus tā atrodas Turgus ielā 3. Iepriekš skolēnu kopmītnes atradās Saules ielā 34a, četrstābu dzīvoklī. Dienesta viesnīcai nosaukums ir mainījies, kas dod tiesības Madonas pilsētas domei no mācībām brīvajā laikā telpās izmītināt dažādu pasākumu dalībniekus - sportistus, pasākumu tehniskos darbiniekus vai, piemēram, Mūzikas svētku dalībniekus. Dienesta viesnīcas uzturēšanai nepieciešamos līdzekļus un izmaksas par skolēnu uzturēšanos 100% apmērā apmaksā pašvaldība.

Kā atšķiras dienesta viesnīca iepriekš un tagad?

- Saules ielā platība kopmītnēm bija ap 80 m², skolēni uzturējās 3 telpās, katrā no tām bija 5 gultasvietas - kopā 10 meiteņu un 5 zēnu vietas. Visiem kopā 1 virtuvīte, kurā draudzīgi gatavoja vakariņas. Tagad kopējā platība jau pārsniedz 250 m², un tā ir atsevišķa trīsstāvu ēka, kurā kopā uzturas 47 jaunieši. Tomēr svarīgi, ka vienmēr telpas ir siltas un par tām rūpējāmies, lai uzturēšanās ir mājīga. Skolēni mācību laikā šeit dzīvo ilgāk kā skolā vai savā dzīvesvietā, tāpēc bieži šo vietu sauc par savām mājām trīs vai pat sešu gadu garumā. Ir audzēkņi, kuri, uzsākot mācības 7.klasē, sāk dzīvot dienesta viesnīcā, un tā līdz 12. klasei.

Kas uzlabojās, izveidojot jauno dienesta viesnīcu?

- Pašlaik katrā istabā dzīvo 2 skolēni (dažās 3). Bērnu rīcībā ir 5 virtuves, kuras nodrošinātas ar visu nepieciešamo gatavošanai. Skolēnu atbalstam strādā skolotājs, dežuranti un apkopēja. Katra skolēna pienākums ir rūpēties par kārtību savā istabā, to uzskot.

Mazliet par sportu

Madonas Valsts ģimnāzija šobrīd var lepoties ar savu sporta zāli, stadionu, kur notiek gan sporta stundas, gan dažādi sporta pasākumi. Bet agrāk bija viss citādāk — sporta stundas notika blakus skolā un Madonas sporta centrā, bet Sporta dienās visi pulcējās pie kāda ezera vai Smeceris silā. Uz sarunu par sportu aicinājām sporta skolotāju Lanu Līcīti:

Kopš kura gada esat Madonas Valsts ģimnāzijas skolotāja?

- Madonas Valsts ģimnāzijas skolotāja esmu kopš 2009.gada. No sākuma nevēlējos strādāt skolā, gribēju tikai strādāt kā trenere Sporta skolā, kurā strādāju kopš 2001.gada, bet iepriekš. Patīk bērniem iemācīt, un bērniem patīk sportot.

Kā Jūs kļūvāt par sporta skolotāju?

- Man padevās sportot un patika sporta stundas, vienmēr ar draugiem kaut ko uzspēlējām, kad palika garlaicīgi – tas arī bija tas grūdiens kļūt par sporta skolotāju.

Kā laika gaitā attīstījušās sporta stundas, kā mainījušies skolēni?

Nezinu, vai attīstījušās, bet agrāk bija stingrākas prasības stundās, bērniem bija stingrāki normatīvi fiziskajos vingrinājumos. Tagad sporta stundās nevar tik daudz prasīt no skolēniem, viņu fiziskā sagatavotība ir vājāka.

Kā Jūs vērtētu mūsdienu skolēnu attieksmi pret sporta stundām salīdzinājumā ar agrāko gadu skolēniem?

- Skolēniem vienmēr ir patikušas sporta stundas un, ja ko jaunu iemācās, arī sporta spēles. Tagad jaunieši ir kautrīgāki,

Cik gadu ir ēkai, kurā šobrīd atrodas dienesta viesnīca?

Ēkai Turgus ielā 3 ir daudz gadu, domāju, neklūdišos, ja teikšu, tuvu pie 100.

Protams ēkai ir sava vēsture, tajā ir bijusi aptieka, veikali, banka un Zemes dienests. Pilsētas īpašumā ēka nonāca kā dāvinājums.

Varbūt ir bijis kāds interesants atgadījums dienesta viesnīcā?

- Par interesantiem gadījumiem labāk varēs stāstīt paši iemītnieki, jo visdrīzāk es tos nemaz nezinu... Bet vienu gan es atceros, kad kāds ieradās no mājām ar savu draugu - kāmīti - būri, par kuru solījās rūpēties.

Ar kādām problēmām ikdienā saskaras jaunieši, kuri dzīvo dienesta viesnīcā?

- Tas nemaz nav vienkārši rūpēties par sadzīves jautājumiem - plānot laiku, gatavot ēst un rūpēties par kārtību. Papildus mācībām skolēni apmeklē ārpusstundu nodarbības gan sporta, gan mūzikas skolā, kā arī treniņus sporta skolā. Protams, lielākais izaicinājums ir ievērot iekšējās kārtības noteikumus un respektēt vienam otru, cienīt istabiņas biedru un būt atbildīgam.

Es vienmēr esmu teikusi, ka šeit uzturas labākie skolēni no laukiem - atsaucīgi, izpalīdzīgi, godīgi, čakli un atbildīgi. Dienesta viesnīca ir liels mehānisms, par kura veiksmīgu darbību ļoti rūpējas skolas administrācija, par ko visu bērnu vārdā - liels paldies!

Foto no interneta dzīlēm
Viviāna Ribakova-Roledere (10.a)

īpaši, ja kaut kas nesanāk,. Senāk darīja visu, lai tik varētu izklaidēties.

Kā ir mainījies sporta inventārs?

- Agrāk nekas īpašs nebija — tikai bumbas un lecamauklas. Tagad ir tik plašs piedāvājums, lai sporta stundas nav garlaicīgas: līdzsvara bumbas, jebkādu izmēru barjeras, pildbumbas un vēl tik daudz.

Kādas tradīcijas sporta pasākumos agrāk bija Madonas Valsts ģimnāzijā?

- Madonas Valsts ģimnāzija ir vienmēr bijusi aktīva skola – katru rudeni Olimpiskās dienas ietvaros notika orientēšanās pa klasēm, bija Sniega nedēļa, šad tad notika Foto orientēšanās. Šobrīd kā nemainīga vērtība ir saglabājies Aerobikas festivāls, Sporta diena.

Vai plānojat arī turpmāk strādāt un mācīt šajā skolā?

- Mācīšu, jo patīk! Redzu, ka varu iemācīt bērniem — ir prieks, ja sanāk! Ceru, ka tas ir abpusēji. Tad jau līdz pensijai!

Ja atgrieztos pagātnē, ko Jūs gribētu pateikt sev, kad uzsākat darbu Madonas Valsts ģimnāzijā?

- Man dzīvē ir paveicies tikt šajā skolā kā sporta skolotājai, mīlu bērnus, skolu un darbu, ko daru.

Terēze Turka (9.b)

Katram vajag savu mērķi

Jaunais mācību gads jau rit pilnā sparā, notiek aktīva gatavošanās skolas 20 gadu jubilejai. Jau no skolas dibināšanas 2003.gadā Madonas Valsts ģimnāzijas direktores vietniece izglītības jomā ir **Solita Medene**. Uzzināsim, kas viņai ir sakāms par skolu un skolas dzīvi.

Kā Jūs kļūvat par direktores vietnieci izglītības jomā?

-Sākumā, kad es beidzu augstskolu, es strādāju Liepājas rajonā, Aizputē, un arī mans vīrs bija skolotājs. Vēlāk sākās zemes reforma, un mēs nolēmām, ka nāksim atpakaļ uz Madonu, no kurienes mēs abi bijām. Mēs dzīvojam Kusā, es gāju sākumā pieteikties darbā Kusas skolā, bet tur nevajadzēja jaunus skolotājus, un tad es aizbraucu uz Madonas vidusskolu, kur es pati agrāk mācījos. Tur matemātikas skolotāju nevajadzēja, bet bija aizgājusi prom sākumskolas skolotāja, un mani pieņēma darbā par sākumskolas skolotāju. Es mācīju 3.klasi, kur bija jāmaca viss- latviešu valoda, matemātika, zīmēšana, mūzika, no kā es daudz ko nesapratu, bet nu jāstrādā bija.

Tad atnāca mācību pārzine vērot manas stundas, tā bija matemātika, un viņa teica: „Beidz ākstīties, nāc strādāt ar lielajiem bērniem.” Tad es pārgāju strādāt pamatskolā un vidusskolā kā matemātikas skolotāja, un vēlāk viņa arī man piedāvāja kļūt par mācību pārzini. Tas bija 1995.gadā. Sākumā strādājām kopā — viņa man palīdzēja, daudz ko mācīja.

Kādi ir Jūsu pienākumi kā direktores vietniecei izglītības jomā?

- Mani pienākumi ir organizēt visu mācību procesu, tātad es esmu atbildīga par stundu sarakstu, par izmaiņām stundu sarakstā, par eksāmenu kārtošānu. Tā teikt par visām tādām lietām, kas saistās ar mācību darbu, arī jāiet vērot mācību stundas.

Kāpēc Jūs izvēlējāties mācīt matemātiku?

- Skolas laikā man ļoti labi padevās matemātika, nu tas, protams, bija sen. Es gribēju iet mācīties par zobārstu, bet mani skolas direktors Artūrs Treicis atrunāja, teica, ka man ir dotības un man vajag kļūt par skolotāju. Vispār man padevās arī vēsture, bet es izvēlējos matemātiku. Iestājos Latvijas Valsts

universitātē, Fizikas un matemātikas fakultātē.

Kā Jums gāja ar pārvākšanos uz jauno skolas ēku? Vai viss noritēja gludi?

- Tas iekrita tad, kad bija Covid laiks, un bija tā, ka visi skolotāji strādāja no mājām. Mēs te bijām administrācija, mēs pakojām, tinām, bija arī darbinieki no pašvaldības, kas mums palīdzēja.

Kas Jums vislabāk patīk šajā skolas ēkā?

- Man patīk tas, ka mums vairs nav jāstaigā pa svešām ēkām, ka viss ir vienviet. Gan ēdnīca, gan sporta zāle, gan aktu zāle. Man ļoti patīk aktu zāle un 233. kabinets, tas ir plašs un ērts. Šeit patīk arī interaktīvās tāfeles, kā ar tām varu strādāt.

Pastāstiet kādu smieklīgu notikumu no skolas dzīves!

- Es nezinu, vai tas ir smieklīgākais. Ieskaitei bija divi varianti. Kāda meitene nāca pārrakstīt ieskaitei. Es viņai iedevu to pašu variantu, ko viņa jau rakstīja, bet viņa bija dabūjusi otra varianta atbildes. Viņa pat nepaskatījās kurš variants, un tik pierakstīja otrā varianta atbildes. Cik šausmīgi tomēr, ka tu nemaz nepaskaties, kurš tev variants! Tad viņa nāca vēl trešo reizi pārrakstīt, bet tad es veidoju pilnīgi citu darbu.

Kā skolēni ir mainījušies pa šiem gadiem?

- Man jāsaka, ka agrāk skolēni bija vairāk motivēti, bet tagadējie skolēni ir radošāki, viņiem tagad svarīgāk piedalīties ārpusstundu aktivitātēs — dziedāt, dejot, skolēnu mācību uzņēmumi. Tās mācības nav vairs tik nozīmīgas, viņi kaut kā nepieturas pie kaut kādiem likumiem, viņi grib tos apiet.

Vai Jums ir kāds padoms skolēniem?

- Katram vajag savu mērķi. Skatoties uz saviem bērniem, tie mērķi, ko viņi bija uzstādījuši, man likās nereāli, bet patiesībā ir tā, jo lielāks mērķis, jo vairāk tu vari izdarīt. Gribas, lai katram ir tāds mērķis. Vēl noteikti nepieciešams draugu atbalsts. Kā arī reizēm noder ieklausīties vecākos, viņiem tomēr ir lielāka dzīves pieredze, varbūt ne visu ņemt galvā, bet tomēr uzklaust.

Monta Mālniece (10.c)

Marta Luīze Kļaviņa (10.c)

Vecāki par ģimnāziju

Par skolu ir savs viedoklis ne vien pedagogiem un skolēniem, bet arī vecākiem. Vecāki ir tie, kas dzīvo līdzīgu savu bērnu dzīvei skolā, ir klātesoši skolas pasākumos. Tāpēc noskaidrojām, ko par Madonas Valsts ģimnāziju domā ģimnāzistu un absolventu vecāki.

Liene (7.a klases skolnieces Evelīnas Ināras Vocišas mamma): „Esmu ļoti priecīga, ka mans bērns mācās šajā iestādē, jo tā ir atbalstoša vide bērna izaugsmei. Ģimnāzijā ir ļoti plaša interešu izglītība un zināšanu klāsts. Kā vecākam man patīk formas, kas vieno ģimnāzistus un piešķir statusu. Novēlu ģimnāzijai uzplaukt arī turpmāk un skaisti nosvinēt 20 gadu jubileju!”

Ilgā (2022.gada absolventes Agneses Dances mamma): „Ģimnāzija bija lieliska vieta, kur iepazīt jaunus cilvēkus un atkal satikties ar pazīstamajiem, it īpaši, ja uz ģimnāziju atnāca pēc 9.klases. Uzskatu, ka ģimnāzija ir ļoti laba skola, kura spēj piedāvāt lielu izvēli gan mācību virzienā, gan ārpusstundu aktivitāšu ziņā. Skolotāji arī visus gadus bija atsaucīgi un saprotoši, kas kādā grūtākā brīdī noteikti motivēja skolēnus doties uz priekšu un nepadoties vai kaut ko neiekāvēt. Par to visi var būt pateicīgi. Ģimnāzijai noteikti novēlam izturību un drosmi, pārvarot katru jauno mācību gadu, iedvesmu tiekties pēc jaunā un nezināmā, un, protams, ilgu, ilgu mūžu.”

Gunita (2023.gada absolventa Dāvja Daniela Začesta mamma): „Kā vecākam, man ļoti patīk apmeklēt ģimnāzijas pasākumus. Esmu ļoti apmierināta, ka vecāki tiek iesaistīti šajos pasākumos, padomē utt. Bieži dzirdēju stāstus, cik labi ir pavadīta diena, ka skolotāji iedrošina, uzklausa un motivē. Skola audzēkņiem liek pašiem darīt darbu un prast pašiem strādāt ar doto materiālu. Man nav jāsatraucas, ka mans bērns nebūs kaut ko izdarījis, viss vienmēr tiks paveikts. Novēlu Madonas Valsts ģimnāzijai turēt savu latīņu un tiekties pēc vēl nezināmā.”

Vineta (7.a klases skolnieces Elizabetes Keitas Ozoliņas mamma): „Ģimnāzijā jāmacās, lai kļūtu patstāvīgāki, gudrāki, lai būtu lielāka izaugsme nākotnē. Ģimnāzijā ir saprotoša, jauka, komunikabla vide. Lai ģimnāzija turpina augt un attīstīties turpmākos gadus!”

Dace (absolventu Jēkaba un Gustava mamma, 9.b klases skolnieces Paulas Sinātes mamma): „Ģimnāzija ir lieliska vieta izaugsmei, vieta, kur atklāt sevi, izaugt par lielisku personību. Ģimnāzijai vēlu radošus, motivētus un darbīgus skolēnus, laimīgus un gandarītus pedagogus un vēl daudzus veiksmīgus un svētītus gadus. Mēs, vecāki, esam priecīgi un pateicīgi par jūsu darbu.

Sibilla Jankauska (7.a)

Emilija Barinska (8.b)

Skola un bizness iet roku rokā

Kristiāns Lancmanis ir Madonas Valsts ģimnāzijas (*turpmāk MVĢ*) 2016.gada absolvents, kurš, paralēli mācībām vidusskolā, 11.klasē veiksmīgi uzsāka savas uzņēmējdarbības gaitas. Kristiāns 2014.gadā nodibināja savu skolēnu mācību uzņēmumu (*turpmāk SMU*) "Simple+", kurš guva lielus panākumus gan Latvijā, gan arī starptautiskajos uzņēmējdarbības pasākumos. Mūsdienās SMU "Simple+" ir pārtapis jau kā reāls uzņēmums - "LANCMAN BAGS".

Lai noskaidrotu Kristiāna ceļu no skolas sola līdz uzņēmējdarbības pasaulei, sazinājāmies ar viņu, lai uzzinātu par viņa atmiņām no skolas gadiem un SMU pirmsākumiem.

Kādas ir spilgtākās atmiņas, mācoties MVĢ? Kāpēc tieši šīs?

- Laikam jau atmiņas ar Jāni Burkeviču (*AKA Čigiju*). Paveiktie darbi un nedarbi (vairāk jau nedarbi). Tā viņa fenomenālā dzīves uztvere, humors un mīlestība pret visu ir kaut kas tāds, ko citur neesmu sastapis. Piemēram, kavējot literatūras stundas, jo gribējās ātri paspēt Beķerejā *ieķert* picīņu, un tad, cenšoties tikt atpakaļ klasē ar dzeju, šokolādi un ziediem, ir laikam vienas no pirmajām atmiņām, kas ienāk prātā.

Kuri bija mīļākie mācību priekšmeti skolā, un vai tie tagad noder uzņēmējdarbībā? Kādā veidā?

- Man interesēja dažādi mācību priekšmeti, pārsvarā eksaktās zinātnes un visvairāk tie, kuros skolotājas spēja pasniegt mācāmo vielu interesantā un ar dzīves piemēriem bagātā veidā. Jāsaka arī, ka tādi priekšmeti kā vēsture un kulturoloģija, kas mani nu nemaz nesaistīja, spēja ieinteresēt ar skolotājas Maritas Kazakevičas humoru un lielisko personību. Viennozīmīgi, matemātika man ir devusi daudz, gan dodot iespēju absolūtēt top biznesa un ekonomikas augstskolā Eiropā, gan arī tālāk karjerā.

Vai vidusskolas gados bija kādi sapņi, mērķi vai vēlmes nākotnei?

-Viennozīmīgi. Katrs sapnis un mērķis saistījās ar to, ka, ja es kaut kam veltu daudz sava laika, tad es gribu būt labākais tajā. Šāda mērķtiecība un dzīves uztvere man ir tiešām devusi daudz. Pats svarīgākais, devusi pašpārliecinātību, ka ar darbu un savu neatlaidību vari sasniegt lielus panākumus.

Vai ir kāds "cilvēks-ikona", kuram vēlējāties vai vēlaties līdzināties vidusskolā vai arī pat tagad? Kāpēc?

- Man nekad nav bijis tāds viens konkrēts cilvēks, kam vēlos līdzināties. Mani iedvesmo dažādu profesiju pārstāvji - sportisti, mūziķi, uzņēmēji. No cilvēkiem, kas mani iedvesmo vienmēr, cenšos „paņemt” vienu konkrētu īpašību, prasmī, kas mani patiesi fascinē, un mēģināt attīstīt sevi tādā pašā līmenī.

Kas bija iemesls, kāpēc vēlējāties kļūt par uzņēmēju? Kas iedvesmoja iet šo ceļu?

-Viennozīmīgi ģimene. Mani vecāki vienmēr ir bijuši uzņēmīgi, veidojot un vadot gan biznesus, gan organizējot pasākumus.

Tas mani vienmēr ir fascinējis, un kopš bērna kājas vēlējos arī būt tikpat uzņēmīgs un nebaidīties iet un mēģināt. Protams, arī skolotāja Iveta Vabule. Esmu pārliecināts, ka bez viņas iniciatīvas es nebūtu tik viegli nolēmis veidot SMU.

Vai, vadot uzņēmumu un paralēli mācoties, saskārāties ar kādiem izaicinājumiem vai neveiksmēm, kas tālāk deva vērtīgas mācības karjerai?

- Tajā vecumā ir grūti iedomāties un noticēt, ka tāds jauns, *zaļš gurķis* spēs 17 gadu vecumā uztaisīt savu biznesu. Loģiskāk liekas, ka to laiku drīzāk būtu jāvelta mācībām. Tomēr, manuprāt, es varēju šīs abas lietas ļoti veiksmīgi apvienot kopā - gan veļtīt pietiekami daudz laika biznesam, gan diezgan veiksmīgi absolvēt MVĢ. Ceru, ka arī mana pieredze deva ne tikai skolēniem ticību tam, ka var sasniegt augstus mērķus biznesā jau vidusskolā, bet arī sniedza vērtīgu piemēru vecākiem un skolotājiem, ka reizēm ir jāuzticas trakām idejām un jācenšas atbalstīt līdz pēdējām.

Kādu padomu Jūs dotu citiem jauniešiem, kuri arī apsver iespēju dibināt savu SMU un iet uzņēmējdarbības ceļu?

- Nav jāapsver iespēja dibināt SMU, tas vienkārši jā dara. Pat ja viss būs slikti, ko Tu zaudēsi? Savu vērtīgo laiku - *skrollojot* sociālos tīklus? Ticiet man, pamēģināt izveidot biznesu skolas laikā ir daudz vieglāk, nekā pēc tam. Vienmēr ir vēlme pēc iespējas ātrāk sākt pelnīt naudu, lai nosegtu savus izdevumus. Diemžēl ar savu biznesu to uzreiz izdarīt ir grūti, bet pamatskolā un vidusskolā, tu vari *dzīvot vecākiem uz kakla*, tāpēc izmanto to, lai vismaz pamēģinātu izveidot biznesu un saprastu, kā tas notiek.

Kādi ir jūsu novēlējumi MVĢ, kura šogad svinēs savu 20 gadu jubileju?

Es novēlu visai Madonas Valsts ģimnāzijas saimei vienmēr būt atvērtiem jaunām lietām, pieredzēm un censties saskaft "lielo bildi". Manuprāt, tikai šādi mēs spējam kļūt labāki visaugstākajā līmenī. Ir daudz vieglāk turpināt darīt vienu un to pašu ik dienu jeb dzīvot savā komforta zonā, bet tas nekad nedos Tev iespēju tikt "nākamajā līmenī".

Foto no Kristiāna personīgā arhīva
Juris Ceļapītērs (10.b)

Ar siltām atmiņām par ģimnāziju

Laura Zalpētere Madonas Valsts ģimnāzijā mācījās no 2005.gada līdz 2008.gadam. Tagad Laura ir Madonas uzņēmēja, kūku cepēja un kafējnicā „Kūku feja” īpašniece.

No skolas laika viņai visvairāk prātā palikušas Fukšu iesvētības 10.klasē. 11.klasē Laura bija skolēnu avīzes „Maģiskā” redaktore, bet 12.klasē bija klases vecākā. Lauras klases audzinātāja bija Inga Ķimeniece, bet mīļākā skolotāja Iveta Vabule.

No ģimnāzijas laika Laura ar siltām atmiņām atceras

gan pasākumus un ekskursijas, gan visas skolotājas, kā arī klasesbiedrus un draugus. Laurai ļoti patika mācīties ģimnāzijā, kur visi bija ļoti saliedēti, jauki, laipni, draudzīgi un izpalīdzīgi. 2008.gadā Laura par ģimnāziju teikusi tā (*citāts no 2007./2008.m.g. gadagrāmatas*): „Mēs ne tikai esam labākie mācībās, bet arī izklaides dzīvē, jo skolas pasākumi rit viens pēc otra, ka nespēj pat atslābt. Mākam izvirzīt gan talantus no klases, gan kopā visi saliedēties un uzstāties.”

Šobrīd ģimnāzijas 7.klasē mācās Lauras meita Agate. Laura atzīst, ka gribētu, lai ģimnāzijā varētu mācīties jau no 5. klases.

Foto no Lauras personīgā arhīva
Laura Krampe (7.b)
Rūta Rosme (7.b)

MVĢ ļāva būt, darīt, piedalīties

Lolita Krūmiņa ir Madonas Valsts ģimnāzijas 2008.gada absolvente, kura savas dzīves piepildījumu ir atradusi mūzikā. Lasiet tālāk un uzziniet ko vairāk par šo talantīgo mūziķi. Lai Lolitas stāsts ikvienu iedvesmo:

Cik gadu jau pagājis, kopš neesat vairs Madonas Valsts ģimnāzijas skolas solā? Kā Jūs raksturotu, kā tie paskrējuši?

-Kopumā sanāk, ka 15 gadi kopš neesmu Madonas Valsts ģimnāzijas skolniece. Es teiktu tā, ka sajūtās laiks ir apstājies. Liekas, ka nupat taču, bet realitātē gadu skaitļi ir tie, kuri liek manīt, ka laiks iet uz priekšu un diezgan ātri.

Ar ko šobrīd nodarbojaties?

- Šobrīd esmu figaro te, figaro tur - esmu vokālā pedagoģe mūzikas skolā, dziedātāja, Rīgas Gospelkora dalībniece, koreistare, sertificēta fitnesa trenere (vadu individuālās un mini grupas pilates uz paklāja, reformer), kā arī šad un tad mazliet IT tehnoloģiju testētāja.

Kāpēc izvēlējāties tieši šo profesiju?

- Pirmā izglītība ir interjera dizaineris, kuru izvēlējos, jo tajā laikā, ar tā laika domāšanu šī profesija šķita diezgan inesenīga, kādam tā noteikti ir, bet šī profesija laikam nebija domāta man. Šī izglītība dzīvē ir gana daudz noderējusi un papildinājusi otru. Un tā otrā izglītība laikam ir tā liktenīgā un vairāk tāda kā sirdslieta. Tā ir mūzikas un vokālais pedagogs populārajā un džeza mūzikā, kura pavisam nejausi vai arī jauši un organiski ir iesakņojusies un sniedz neizmērojami neapkrastāmu gandarījumu par paveikto.

Kā Madonas Valsts ģimnāzija ir ietekmējusi Jūsu dzīvi?

- Madonas Valsts ģimnāzija ir diezgan labi ietekmējusi manu dzīvi, sākot ar to, ka ļāva būt, kas esmu, ļāva darīt, piedalīties, izzināt. Noticēja un pieņēma brīžos, kad likās, ka nu viss cauri. Piemērs, ķīmija, pēdējie kontroldarbi un atzīmju izlikšana pirms centralizētajiem eksāmeniem. Man ķīmija nepadevās. Atceros, ka bija uzstāšanās un koncerts Cesvainē un pēc tā paralēlās klases klasesbiedrs, gada ģimnāzists Artūrs Gruduls, kurš piespēlēja ģitāru, pa ceļam uz mājām autobusa pieturā centās palīdzēt ar ķīmijas pēdējā kontroldarba vielas izskaidrošanu, lai varētu darbu pārrakstīt un būt sekmīga, secīgi, lai tālāk tiktu pie centralizētajiem eksāmeniem. Par laimi, gada atzīme bija 3,6, un skolotājas vārdi „Es jau zinu, kur tur esi un ko tu dari” - noapaļoja atzīmi uz 4, pie eksāmeniem tiku. Smieklīgākais ir tas, ka dzīvē ieprecējos ķīmiķu ģimenē, un, principā varētu teikt, ka ķīmija ir ar mani tikpat ļoti, cik mūzika. Ķīmija man seko ik uz soļa, šad un tad arī pie vakariņu galda. Nupat nejausi mans vārds ticis jaunajā ķīmijas grāmatā, amizanti. Bet fakts ir tāds, ka no ķīmijas joprojām neko nesaprotu, tomēr labākais ir tas, ka ir kam pajautāt.

Vai ir kādas spilgtas atmiņas no ģimnāzijas laikiem?

- Spilgtu atmiņu ir daudz. Viena no tām ir Fukšu iesvētības, bet tāda spilgtākā atmiņa, protams, ir ar mūziku saistīta, kad maza-

jā foajē, svinīgajā līnijā pirmo reizi spēlējām un dziedājām „Apkārt tik balts, nosnidzis sniegs...”. Tas bija, kad skolotāji, direktore nezināja, kā mēs vispār spēlējām, kā skanēs *giča* ar basu un vokālu, bet ļāva un uzticējās - sirdi sildoši un dulli. Šo atminos ar diezgan plašu smaidu uz lūpām, jo bija jau *riktīgi forši* - pirmā tāda trio uzstāšanās, satraukums gan pedagogu priekšā, gan skolas biedru priekšā, kuri tobrīd stāvēja kā silķītes mucā, jo foajē bija ļoti, ļoti mazs un svētku līnijā jāpiedalās bija visiem.

Kurš bija Jūsu mīļākais mācību priekšmets?

- Man ļoti patika latviešu literatūra pie skolotājas Ingas Ķimecnieces, jo tur, protams, varēja izpausties arī dziedot. Vienu reizi tas bija mans glābiņš — dzejoļa izdziedāšanā, nevis tā skaitīšanā, jo es to nu nevarēju tā vienkārši noskaitīt, es to dzirdēju un zināju kā dziesmu. Spēlēju uz ģitāras un dziedāju, lai arī konkrēti akordus neatradu, sadzejoju tā, lai skan un negriež ausīs, Dejolis bija A.Čaks „Miglā asaro logs”. Ļoti patika arī bioloģija pie skolotājas Līgas Ragaines. Kāpēc? Es nezinu, bet patika, bija interesanti.

Kādas atmiņas par savu klasi?

- Atmiņas par mūsu klasi - smieklīgas, tādi unikāli *fruktiņi*.

Vai atceraties kādu kuriozu ģimnāzija?

- O, jā, atceros, gan ģimnāzijā, gan *kojās*. Bija viens liels un svarīgs kontroldarbs fizikā pie skolotājas Vijas Bebrišas. Toreiz paralēlklase B bija *baigi* labo špikeri sataisījuši un padalījušies ar mums, ar C klasi. Kā gadījies, kā ne, tas špikeris bija kaut kur koridorā pie skapīšiem kādam izkritis, un skolotāja to atrada. Mums tā bija ļoti liela traģēdija, kura beigās izvērtās negaidīti labi - kontroldarbs nebija jāpārraksta, un špikera autors bija saņēmis 10, jo tas bija patiešām labs špikeris. Savukārt *kojās* bija tā, ka mēs ar dažām meitenēm izdomājām 12.klases puišus *izāzēt* - tika sašūti bikšu gali, t-krekla piedurknes un izlieta dušas želeja ar eļļu uz grīdas un rokturi ar zobu pastu apsmērēti. Tālākā dzīve *kojās* bija mazliet satraucoša un diezgan uzmanīga.

Ko Jūs novēlētu Madonas Valsts ģimnāzijai 20 gadu jubilejā?

- Madonas Valsts ģimnāzijai es novēlētu stipru kodolu, tādu kā bišu stropā, vienotu un vienam par otru līdzās pastāvošu, atbalstošu, kā arī audzēkņus - zinātkārus, atbildīgus, radošus un unikālus, bet visiem kopā - saglabāt to jauneklīgo trakumu un blēņdarīgumu, spēt atrast to prieka dzirkstelīti visos darba procesos, mīlēt sevi, elpot dziļi un saglabāt it visā balansu!

Foto no Lolitas personīgā arhīva

Līna Bērziņa (11.b)

Jāzeps Jaujenieks (11.b)

Sirsnīgi atmiņu stāstiņi

Klases audzinātāja, bibliotekāre **Anita Tropa:** „Ar vienu no manām audzināmajām klasēm braucām no teātra izrādes, un gandrīz visu ceļu noritēja koku kari starp abām autobusa sēdvietu pusēm. Īpaši skaisti skanēja klases puīšu balsis — Gaitis Jānis Pujāts, Nauris Spīčs, Atis Kriškāns, Edijs Krēslīņš, Ernests Lazdups. Tā kā līdzī dziedāja pat autobusa šoferis, tad tāds dziedošais autobuss atgriezās Madonā.”

Klases audzinātāja un vēstures skolotāja **Marita Kazakeviča:** „Klases sveiciens manā dzimšanas dienā, pārsteigums, kura organizēšanā un slēpšanā tika iesaistīta arī direktore. Īsumā stāsta būtība ir tāda - direktore mani ļoti lūdza aiziet

uz pasākumu Mūzikas skolā, uz kuru būtu jāiet viņai, bet kaut kādu iemeslu dēļ tas nav iespējams. Piekrītu. Kad jau tuvojos Mūzikas skolai, skrien klases meitenes un saka, ka pasākums ir pārcelts uz Kultūras namu. Noticu, lai gan tas liekas dīvaini, un dodos uz Kultūras namu. Kad esmu pusceļā, atkal skrien meitenes un saka, ka pasākums tomēr būs Mūzikas skolā. Tajā brīdī man jau puslīdz viss bija skaidrs, tomēr tas, kas mani gaidīja, bija neiedomājams emocionāls pārdzīvojums - visa klase bija klātesoša ar sarūpētu cienastu un pašu izveidotu koncertu, ar man mīļu mūziku. Smieklī un asaras reizē. Un milzīgs gandarījums.”

Foto no Lolitas personīgā arhīva

Zelta žetons, kas visur līdzī

Alla Labuce, Madonas zobārste, ir arī viena no pašiem pirmajiem Madonas Valsts ģimnāzijas absolventiem (2004). Tieši šeit viņa iesāka ceļu uz savu tā brīža nākotnes profesiju, bet tagad pēc 20 gadiem viņa atgriežas, lai pastāstītu par savām ģimnāzijas gaitām un zelta žetonu, kas visur līdzī.

Kas Tev patika ģimnāzijā?

- Atmosfēra skolā bija *feina*. Man patika. Likās, ka bija stingri skolotāji, nebija tā, ka kaut ko dāvinātu vai būtu viegli. Es biju ļoti apzinīga - sēdēju, mācījos pa naktīm. Uztvēru visu ļoti nopietni, manuprāt, tam bija nozīmīga vērtība. Aizejot studēt uz *Stradiņiem* (*Rīgas Stradiņa universitāte*), bija jāmācās ļoti cītīgi, katru nakti jāpaliek ilgi augšā. Tāpēc ar labām domām atceros ģimnāziju, biju sagatavota tādai slodzei, patstāvīgam darbam. Pāreja nebija tik krasa, lai arī tā vienmēr ir ievērojama.

Kādas ir Tavas atmiņas par skolotājiem?

- Manuprāt, visa apmācība bija ļoti kvalitatīva. Grūti gan salīdzināt, jo nav jau ar ko, jo Madonas Valsts ģimnāzijā mācījāmies tikai gadu. Patika, ka tie, kas saprata, ka dosies uz *Stradiņiem*, gribēs saistīt nākotni ar farmāciju vai medicīnu, varēja papildus mācīties pie dažiem skolotājiem. Mums neatteica un pieņēma. Ķīmijā bija skolotāja Āriņa, kas norunātās konsultāciju dienās ņēma mūs, lai eksāmenus nokārtotu labāk par pārējiem. Ar bioloģiju bija tas pats, tur palīdzēja pensijā devusies skolotāja Semberga. Viņām bija dabūti eksāmenu jautājumi, kuriem gājām cauri. Bija *feini* just tādu atbalstu.

Kurš bija Tavs mīļākais mācību priekšmets?

- Man nelielas, ka man tāds bija. Man visi bija vienlīdzīgi, un drīzāk jutu tādu kā bijību. Skolotāji nekad nebija neko sliktu izdarījuši man, bet es reāli trīcēju. Bija bail, ka kaut ko paprasti. Tā bija tāda atbildīgā bailība, ka es kaut ko nezināšu. Bet tuvāka man laikam bija ķīmija, kaut arī tikai nedaudz.

Kas ir visspilgtāk palicis atmiņā no šī laika?

- Pasākumus un kaut ko tādu es īpaši neatceros. Bet es atceros par gredzenu, ko dabūju Žetonu vakarā. Atminos, kā pirmajā stāvā stāvēja tādi kā plakāti ar zīmējumiem (skolas logo), nezinu, kas viņus taisīja, bet tie bija ar zīmuli uzzīmēti. Mēs balsojām, kurš labāk patīk, un beigās tas bija uz mana zelta gredzena, kas vēl joprojām man der.

Tad, protams, labi atceros, kad deva diplomus, tā svarīgākā daļa. Labi atceros arī pirmo dienu, kad bija jākārtos iestājesāms. Man vidēji atzīme bija 7, tāpēc bija liels satraukums par to. Jautājumiem vēsturē un vācu valodā atbildes es nezināju, likās, ka mani neuzņems. Un, kad braucu skatīties rezultātus, biju virs saraksta strīpas, es jutos ļoti laimīga. To dienu es atceros, tā bija ļoti līdzīga ar *Stradiņu* rezultātu paziņošanu.

Vai Tev vēl ir kontakts ar kādu no saviem bijušajiem klases biedriem?

- Jā, viena meitene no manas klases strādā pie manis kā administratore. Satieku Elīnu Krupko, ar ko arī vienā klasē mācījāmies. Aleksandra Goluba ir zobārste Drēzdenē, Vācijā, mēs arī satiekamies, ne tikai sazvanāmies. Indra Auziņa, ar ko kopā vienā solā sēdējām, ir farmaceite Vācijā, un kontakts vēl joprojām tiek uzturēts.

Ko Tu novēlētu pašreizējiem ģimnāzistiem?

- Ejjiet mācīties par zobārstu! Bet, galvenais, ir būt drosmīgiem un ņemt visu, ko dod. Drosme noder visās dzīves situācijās, gan tagad skolā, gan arī vēlāk dzīvē. Prasmi uzņemt doto ir svarīgi attīstīt, tagad tas ir īstais mirklis to darīt. Izbaudiet mirklus!

Foto no Allas personīgā arhīva
Vivita Baltause (12.a)

Aktīvi, radoši un jautri

Elīna Krupko ir Madonas Valsts ģimnāzijas 2004.gada absolvente. Viņa stāsta, ka pēdējie pavadītie vidusskolas gadi ir bijuši ļoti interesanti, radoši un jautri.

Elīna atceras, ka ģimnāzijā vienmēr bijusi iespēja piedalīties skolas aktivitātēs, kā arī savstarpējās attiecības starp klasesbiedriem un pārējiem skolēniem bija ļoti draudzīgas un labas. Spilgtākās atmiņas Elīna guva no darbošanās skolēnu pašpārvaldē. Viņa vienmēr piedalījās visās skolas aktivitātēs, veidoja pasākumus, jo darbojās Kultūras sektorā, starpbrīžos lika mūziku pēc savas izvēles un darīja dažādus ikdienas skolas pienākumus. Ģimnāzijā Elīnai patika mācīties, jo skolā bija vienmēr labsirdīgi skolotāji un daudz dažādu pasākumu un aktivitāšu.

Elīnas klases audzinātāja bija Vija Bebrīša. Elīna atceras, ka visspilgtākais teiciens no skolas arhīva bija „Pie mums valda demokrātija, kā es teikšu tā būs”. Kā arī bieži tika lietots teiciens „Kam veca galva, tam ātras kājas”, un esot bijuši pat gadījumi, kad ir bijis jāskrien pakaļ kladēm uz mājām.

Elīna stāsta, ka skolēni bija ļoti atsaucīgi un viens otram vienmēr palīdzēja, un konkurence ar paralēlklasēm bija draudzīga.

Tagad Elīna ir Madonas novadpētniecības un mākslas muzejā Mākslas nodaļas vadītāja. Ģimnāzijas 9.klasē mācās

viņas meita Amanda Elizabete, tāpēc Elīna aktīvi kā vecāks šobrīd darbojas arī Ģimnāzijas padomē.

Foto no Elīnas personīgā arhīva
Amanda Elizabete Krupko (9.a)

2023

Daudz laimes, mīļā skola

Skolai novēlu piedzīvot daudz skaistu mirkļu, lai katrs skolēns šajā skolā spētu izlīst no savas "čauliņas" un padarīt gan savu, gan apkārtni dzīvi daudz krāšņāku.

Lai starp skolotājiem un skolēniem vienmēr valda harmonija.

Lai skolai viss izdodas un lai skola pastāv vēl ilgus gadus!

Lai mūsu skola turpinātu spīdēt kā izcilas izglītības avots nākamajās desmitgadēs.

Lai mūsu skola joprojām būtu vieta, kurā jaunieši iegūst ne tikai zināšanas, bet arī dzīves gudrību.

Novēlu skolai turpināt veidot draudzīgu un atbalstošu vidi visiem skolēniem.

Lai mūsu skola būtu iedvesmojoša vieta gan skolēniem, gan skolotājiem.

Mūsu skolai vēlu spēku un enerģiju, lai pārvarētu visas grūtības un turpinātu attīstīties.

Ar lepnumu nēsājam mūsu skolas krāsas un simbolu - tā ir mūsu identitāte.

Lai nākotnē mūsu skola piedāvātu jaunas iespējas un programmas, kas saglabā mūsu skolas augstvērtīgo mantojumu.

Ar lepnumu skatos uz to, cik daudz cilvēku dzīves mūsu skola ir ietekmējusi pozitīvi.

Lai mūsu skolas jubileja kalpo kā iedvesmas avots visiem, lai strādātu kopā un sasniegtu lielus mērķus.

Lai mūsu skola turpinātu būt centrs, kur sapņi pārvēršas realitātē.

8.c klase un Raiens Gaiduks, Eldars Manuilovs

Īenākot skolā, kur sagaida draugi,
Mācīties gribās, un viss ir tik jauki.
Visi mēs zinām, ka gudrībā spēks
Un tāpēc ir MVĢ tituls tik svēts.

Augot lielāki, mēs saprotam to,
Ka skola no mums izceļ labāko,
Tā saliedē, iedvesmo, parāda daudz
Un iemāca to, kas ir un nav ļauts.

Pulciņu izvēle tiešām ir liela,
Viss ir *super*, bet sliktā neviena.
Skola ir mājīga, tīra un skaista,
Atmosfēra, kas mūs visus saista.

MVĢ apsargi ievieš te kārtību,
Skola ir droša, un daudz mums ir mācību.
Atbildīgs personāls, lieliska oma,
MVĢ tiešām ir labākā skola.

Novēlam mēs sadarbību,
Skolotājiem—izturību,
Skolēniem—pacietību,
Mūsu skolai—attīstību.

10.b klase un Ernests Jonāns

20 gadi — tāds relatīvs jēdziens. Vienam tas ir daudz, citam tas ir maz. Šajos gados daudzi ģimnāzisti šeit ir guvuši savu pirmo nopietno pakāpienu uz turpmāko dzīvi. Mēs katrs varam būt pateicīgs, lepns, priekpilns par doto iespēju šeit mācīties un attīstīties. Šeit mēs visi jūtamies kā draudzīgā ģimenē. Kopības sajūtu rada ne tikai mācību process, bet arī kolosālie pasākumi. Lai vienmēr ģimnāzijas logos saule spīd spožāk par spožu un katra sirdi aizsniedz laime.

7.a klase un Sibilla Jankauska

Redaktore: Vivita Baltause

Redkolēģija:

Viktoriņa Sapala, Sibilla Jankauska, Laura Krampe, Rūta Rosmane, Ieva Russaka, Emīlija Barinska, Keita Dzene, Elza Džuljeta Berga, Raiens Gaiduks, Eldars Manuilovs, Roberta Kelliņa, Amanda Elizabete Krupko, Terēze Turka, Kristiāna Kartušina, Vīviāna Ribakova-Roledere, Juris Ceļapīters, Ernests Jonāns, Marta Luīze Kļaviņa, Monta Mālniece, Emīlija Vilcāne, Skarleta Elizabete Šnēbaha, Līna Bērziņa, Jāzeps Jaujenieks, Estere Spridzēna, Zane Kuldperka, Matīss Daiļīdens, Paula Keiša

Konsultante: Kristīne Lukaševica